

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Radana Malíka a soudců JUDr. Jaroslava Hubáčka a JUDr. Elišky Cihlářové v právní věci stěžovatele **V. L.**, zast. Mgr. Alexandrem Vaškevičem, advokátem se sídlem v Plzni, Františkánská 7, za účasti **Ministerstva vnitra**, odboru azylové a migrační politiky, se sídlem v Praze 7, Nad Štolou 3, v řízení o kasační stížnosti proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 7. 4. 2005, č. j. 60 Az 15/2005 - 31,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e o d m í t á.**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Stěžovatel se včas podanou kasační stížností domáhá u Nejvyššího správního soudu vydání rozsudku, kterým by byl zrušen rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 7. 4. 2005, č. j. 60 Az 15/2005 - 31, jímž byla zamítnuta jeho žaloba a současně rozhodnuto tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Krajský soud v Plzni v napadeném rozsudku dospěl k závěru, že není důvodná žaloba stěžovatele proti rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky ze dne 24. 1. 2005, č. j. OAM-24/LE-B03-B03-2005, kterým byla zamítnuta žádost stěžovatele o udělení azylu v České republice jako zjevně nedůvodná podle § 16 odst. 1 písm. k) zákona č. 325/1999 Sb., ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“).

Krajský soud vyšel při svém rozhodování ze zjištění, že stěžovatel vstoupil legálně na území České republiky v roce 1999 a na základě řádného povolení se zde zdržoval až do května 2004. Poté, co mu byly odcizeny doklady, se již stěžovatel nepokusil legalizovat pobyt na území České republiky a byl proto Policií České republiky dne 5. 1. 2005 zadržen a umístěn do Zařízení pro zajištění cizinců Balková, kam mu bylo doručeno rozhodnutí Policie České republiky, Oblastního ředitelství služby cizinecké a pohraniční policie v Ústí nad Labem ze dne 1. 1. 2005, č. j. SCPP-1/UL-OPK-LB-SV-12-2005, o správním vyhoštění na dobu 3 let do 6. 1. 2008. Teprve poté, čtyři dny po obdržení tohoto rozhodnutí o správním vyhoštění, projevil stěžovatel v uvedeném zařízení pro zajištění cizinců úmysl požádat o udělení azylu. Za tohoto skutkového stavu dospěl krajský soud k závěru, že Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky, důvodně dovodilo, že stěžovatel podal žádost o udělení azylu s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, protože tak učinil až po doručení rozhodnutí o správním vyhoštění, ačkoliv tuto žádost o udělení azylu mohl podat kdykoliv dříve. Žalobu, v níž stěžovatel nedůvodně vytýkal nesprávné hodnocení důkazů správním orgánem, proto musel krajský soud jako zcela neopodstatněnou zamítnout.

V kasační stížnosti proti tomuto rozsudku Krajského soudu v Plzni, jež se opírá o důvody uvedené v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a), b), d) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, v platném znění (dále jen s. ř. s.), stěžovatel odmítl závěry krajského soudu, pokud dospěl k tomu, že rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, ze dne 24. 1. 2005, č. j. OAM-24/LE-B03-B03-2005, je věcně správné.

Stěžovatel namítl, že krajský soud především nesprávně posoudil právní otázku (§ 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.), a sice, zda je možno na tento případ vztáhnout ustanovení § 16 odst. 1 písm. k) zákona o azylu. Předtím se však téhož pochybení dopustilo Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky. Věc se přitom měla tak, že stěžovatel se dostal v zemi původu do finančních potíží, nebyl schopen si zajistit legálním způsobem prostředky pro svou obživu a pokud žádal o zajištění zaměstnání či sociálních dávek, byl státními orgány odmítnut. Se zřetelem k tomu má stěžovatel za to, že je dán důvod k udělení azylu podle ustanovení § 12 písm. b) zákona o azylu, protože patří do sociální skupiny nezaměstnaných a stát tuto situaci toleroval. Stěžovatel též upozornil na čl. 65 metodologické Příručky procedur a kritérií pro přiznání postavení uprchlíka, podle níž tam, kde místní obyvatelstvo páchá diskriminační či jinak postihující činy, mohou být tyto považovány za pronásledování, pokud je státní orgány vědomě tolerují či nejsou schopné zajistit účinnou ochranu.

Stěžovatel má za to, že krajský soud porušil svým rozsudkem i ustanovení § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s., protože nevyvodil žádné závěry z toho, že Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky, nedostatečným způsobem provedlo dokazování a na základě takto zjištěného skutkového stavu nebylo možno spravedlivě rozhodnout. Toto porušení zákona je o to závažnější, že účastník azylového řízení má jen velmi omezené možnosti pro zajištění důkazů o perzekuci v domovské zemi.

Stěžovatel je přesvědčen o tom, že krajský soud porušil i ustanovení § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., protože nesprávně posoudil otázku, zda správní řízení předcházející podání žaloby netrpělo procesní vadou. Tento soud měl přezkoumat správní rozhodnutí z hlediska dodržení procesních předpisů Ministerstvem vnitra, odborem azylové a migrační politiky, i v případě, kdyby stěžovatel vytýkal toliko porušení konkrétních ustanovení správního řádu, aniž k tomu přiřadil skutkové důvody pro svá tvrzení o porušení procesních pravidel. Stěžovatel je však přesvědčen minimálně o tom, že nebylo přezkoumáno, zda bylo provedeno dokazování dostatečným způsobem. Navíc ani odůvodnění správního rozhodnutí neodpovídá požadavkům ustanovení § 47 odst. 3 správního řádu. Z těchto důvodů trpí řízení před správním orgánem vadou, kterou nelze odstranit, a řízení je proto třeba zopakovat.

Stěžovatel nesouhlasí ani se způsobem, jakým se krajský soud vypořádal s tvrzenou neexistencí překážek vycestování, kterými se prakticky nezabýval. Návrat stěžovatele do země původu přitom není bezpečný s ohledem na chybějící ochranu policie a při vycestování zpět mu na Ukrajině hrozí nebezpečí mučení, nelidského a ponižujícího zacházení. Dokonce při pouhém zjištění ukrajinských státních orgánů, že požádal o azyl v České republice, stěžovateli hrozí administrativní šikana.

Stěžovatel současně požádal i o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti, neboť hodlá osobně uplatňovat svá procesní práva u soudu.

Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky v písemném vyjádření ke kasační stížnosti odkázalo na obsah správního spisu, zejména na vlastní podání a výpovědi stěžovatele v průběhu správního řízení a na vydané správní rozhodnutí, které krajský soud shledal jako zákonné. Se zřetelem k tomu, že žádný z důvodů uváděných stěžovatelem nelze podřadit pod azylově relevantní důvod, navrhl tento správní orgán, aby Nejvyšší správní soud zamítl jak kasační stížnost, tak i návrh na přiznání odkladného účinku tomuto mimořádnému opravnému prostředku.

Nejvyšší správní soud přezkoumal z podnětu podané kasační stížnosti napadený rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 7. 4. 2005, č. j. 60 Az 15/2005 - 31, při vázanosti rozsahem a důvody, které uplatnil stěžovatel v podané kasační stížnosti (§ 109 odst. 2, 3 s. ř. s.), a dospěl k závěru, že kasační stížnost není přípustná.

Podle ustanovení § 104 odst. 4 s. ř. s. kasační stížnost není přípustná, opírá-li se jen o jiné důvody, než které jsou uvedeny v § 103, nebo o důvody, které stěžovatel neuplatnil v řízení před soudem, jehož rozhodnutí má být přezkoumáno, ač tak učinit mohl.

Z uvedeného vyplývá, že tato zákonná úprava považuje za nepřipustnou také kasační stížnost opírající se o důvody v předchozím soudním řízení bezdůvodně neuplatněné a má tedy zabránit tomu, aby se kasační stížností uplatňovaly jiné právní důvody, než které jsou uvedeny v § 103 s. ř. s., nebo ty, které stěžovatel neuplatnil v řízení před soudem, jehož rozhodnutí má být přezkoumáváno, ač tak učinit mohl. Nepřípustnost novot souvisí s úpravou náležitostí žaloby podle ustanovení § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s., z něhož vyplývá, že žaloba musí obsahovat žalobní body, z nichž musí být patrné, z jakých skutkových a právních důvodů považuje žalobce napadené výroky rozhodnutí za nezákonné nebo nicotné. Je věcí žalobce, aby v žalobních bodech v potřebné míře nastínil všechna skutková a právní pochybení, k nimž došlo ve správním řízení a kterými se má soud zabývat. Žalobcova možnost je ale omezena lhůtou k podání žaloby, neboť pouze v ní může rozšířit žalobu na dosud nenapadené výroky rozhodnutí nebo ji rozšířit o další žalobní body.

Z obsahu žaloby vyplývá, že se stěžovatel domnívá, že údaje, které poskytl správnímu orgánu v průběhu správního řízení, odůvodňují posouzení jeho žádosti s ohledem na ustanovení § 12 a § 14 azylového zákona. Z těchto důvodů proto nesouhlasí se závěrem správního orgánu, že hlavním a primárním důvodem podání žádosti o udělení azylu byla jeho snaha vyhnout se správnímu vyhoštění z České republiky, ani se zamítnutím žádosti o udělení azylu jako zjevně nedůvodné.

Kasační stížnost se opírá podle svého obsahu o důvody v předchozím soudním řízení bezdůvodně neuplatněné.

Pokud jde o důvody k podání kasační stížnosti podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. stěžovatel namítá, že se dostal v zemi původu do finančních potíží, nebyl schopen si zajistit legálním způsobem prostředky pro svou obživu a pokud žádal o zajištění zaměstnání či sociálních dávek byl státními orgány odmítnut. Se zřetelem k tomu má za to, že je dán důvod k udělení azylu podle ustanovení § 12 písm. b) zákona o azylu, protože patří do sociální skupiny nezaměstnaných a stát tuto situaci toleroval. Stěžovatel též upozornil na čl. 65 metodologické Příručky procedur a kritérií pro přiznání postavení uprchlíka, podle níž tam, kde místní obyvatelstvo páchá diskriminační či jinak postihující činy, mohou být tyto považovány za pronásledování, pokud je státní orgány vědomě tolerují či nejsou schopné zajistit účinnou ochranu.

Nic z toho, co je v tomto směru namítáno v kasační stížnosti, ale stěžovatel v žalobě neuplatnil a krajský soud při vázanosti mezemi žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s. ř. s.) ani nemohl tyto námitky přezkoumávat, jednoduše proto, že takové výtky nebyly v žalobě vzneseny.

Stejně tak krajský soud nemohl přezkoumávat ostatní výtky stěžovatele vznesené v kasační stížnosti, které považoval za důvod k podání tohoto mimořádného opravného prostředku podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. a § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., jež v žalobě vůbec nejsou stěžovatelem namítány.

Krajský soud se nemohl zabývat ani námitkou stran aplikace ustanovení § 91 odst. 1 zákona o azylu (překážky vycestování), protože stěžovatel v žalobě takovou námitku rovněž nevznesl.

Nejvyšší správní soud proto uzavírá, že stěžovatel namítal v kasační stížnosti nové důvody, které neuplatnil v řízení před Krajským soudem v Plzni, jehož rozsudek ze dne 7. 4. 2005, č. j. 60 Az 15/2005 - 31, má být přezkoumán, ač tak mohl v žalobě učinit bez jakýchkoliv problémů.

Jelikož takové důvody, které stěžovatel neuplatnil v řízení před krajským soudem, ač tak učinit mohl, jsou nepřípustné (§ 104 odst. 4 s. ř. s.), Nejvyšší správní soud musel odmítnout pro nepřípustnost i kasační stížnost stěžovatele směřující proti shora uvedenému rozsudku Krajského soudu v Plzni (§ 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s. za použití ustanovení § 120 s. ř. s.).

Nejvyšší správní soud nerozhodoval o návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti, protože již rozhodl o jejím odmítnutí.

Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 3 s. ř. s. za použití ustanovení § 120 s. ř. s., podle něhož žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, byl-li návrh odmítnut.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 29. září 2005

JUDr. Radan Malík
předseda senátu